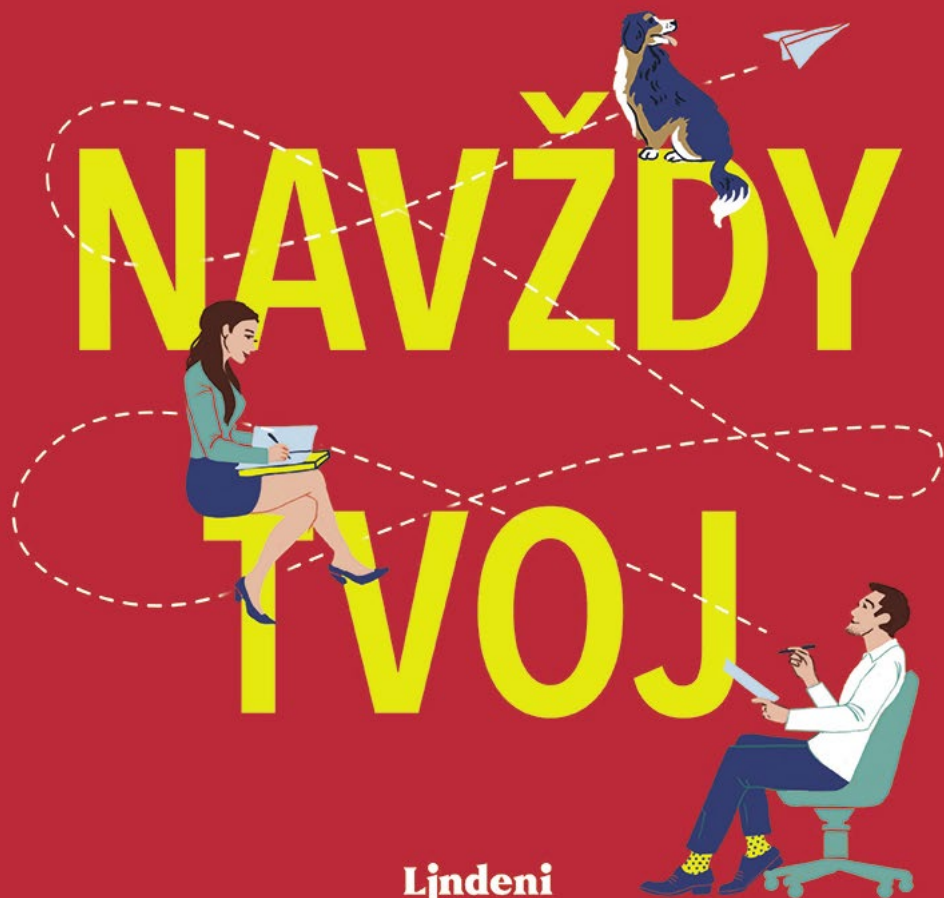

„Slová Abby Jimenez... vnášajú
do môjho života humor a príjemné teplo.“
– Ali Hazelwood

ABBY JIMENEZ

Lindeni

Navždy tvoj

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Abby Jimenez
Navždy tvoj – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NAVŽDY TVOJ

ABBY JIMENEZ

**NAVŽDY
TVOJ**

Z angličtiny preložila Františka Gibalová

Ljndeni

Môjmu úžasnému manželovi Carlosovi,
ktorý ma podržal vo veľmi ťažkých časoch.
Ďakujem, že som s tebou vždy v bezpečí.

1. KAPITOLA

BRIANA

Volajú ho doktor Smrť.“

Jocelyn sa postavila a významne na mňa zazrela spoza stanovišťa sestier, kde som sedela pri počítači a ťukala doň záznamy o pacientoch.

Pozrela som na ňu ponad obrazovku a prevrátila oči. „Nechaj ho tak,“ odvetila som a klepala poznámky. „Má za sebou jedenásť hodín. Je tu prvý deň.“

„O to práve ide,“ zašepkala. „Má stopercentnú úmrtnosť.“

Odfrkla som, no nepozrela som na ňu. „Nemôžete ho tak volať. Nepotrebujeme, aby pacienti začuli, ako si sestry šepkajú o smrtiacom doktorovi.“

„Môžeme ho volať doktor s veľkým S?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Lebo doktor s veľkým S znie ako niečo neslušné.“

Odfúkla si. „Dobre, ale vážne. Nieкто by si na to mal po-svietiť. Šesť mŕtvych pacientov?“

Pozrela som na hodinky. „Pracujeme na pohotovosti, Jocelyn. Nie je to zas také neslýchané.“

„Nemáš byť primárkou urgentnej medicíny? Nie je tvojou prácou preverovať takéto záležitosti?“

Poslednýkrát som ťukla do klávesnice a pozrela na ňu. „Doktor Gibson ešte neodišiel a predstavenstvo nehlasovalo za jeho náhradu, takže nie, nie je to moja práca.“

„Ale bude. Dostaneš to. Nemyslíš, že by si sa podľa toho mala začať správať a zastaviť to krviprelievanie?“ Odstúpila a prekrížila si ruky.

Cítila som na sebe pohľady desiatky ďalších zdravotných sestier na oddelení, ktoré ma nenápadne skúmali. Jocelyn vyslali ako svoju zástupkyňu. Keď sa už raz niečoho chytili, nepustili to. Chudák chlapík. Tomu sa tu teda páčiť nebude.

Povzdychla som si. „Prvý pacient mal deväťdesiatšesť rokov a slabé srdce. Druhý, osemdesiatdeväťročný, dostal mŕtviču a dal zákaz resuscitácie. Ďalej sme tu mali obeť autonehody – videla som röntgenové snímky, toho muža by zachránil už len pánboh. Štvrtý pacient mal strelnú ranu v hlave, nemusím ti snáď pripomínať, že tá je v deväťdesiatich percentách prípadov smrteľná. Už pri príchode bol v kóme bez známok mozgovej aktivity. Piaty, priamo z hospicu, mal rakovinu a šiesty mal takú sepsu, že ho priviezli prakticky mŕtveho.“ Pozrela som jej do očí. „Nemohol za to. To sa niekedy stáva.“

Zovrela pery. „Niekedy. Ale nie v prvý deň,“ dodala.

S tým som súhlasila. Pravdepodobnosť bola dosť malá. Ale aj tak.

„Skrátka... posielaj všetkých nových pacientov za mnou, dobre?“ navrhla som unavene. „Ostáva mu už len hodina. A žiadny doktor Smrť, prosím.“

Zazrela na mňa. „Je drzý, aby si vedela.“

„Akože drzý?“ spýtala som sa.

„Hectorovi povedal, nech si telefón odloží do skrinky. Ty si nám nikdy neprikazovala odkladať si telefóny.“

„Neprechádza Hector nejakým brutálnym rozhodom s Josem? Určite si kontroluje mobil každých päť sekúnd. Asi by som mu tiež nakázala odložiť si ho.“

Na izbe číslo osem sa otvorili posuvné dvere a vyšiel z nich beloch s gaštanovými vlasmi v čiernom nemocničnom úbore. Bol ku mne otočený chrbtom, takže som mu nevidela do tváre. Sledovala som, ako si stiahol rukavice a zahodil ich do koša s nebezpečným odpadom. Stlačil si koreň nosa, zhlboka sa nadýchol a so zvesenou hlavou sa odšuchtal smerom k šatniam.

Za ním vyšiel z izby Hector a pozrel na nás. Zdvihol sedem prstov a zašklabil sa.

Jocelyn na mňa veľavýznamne pozrela a ja som potriasla hlavou. „Žiadny doktor Smrť. A už choď. Rob niečo užitočné.“

Zatrucovala, no potom odišla.

Cinkol mi telefón. Vytiahla som ho.

Alexis: Devätnásteho chcem za tebou prísť.

Naťukala som odpoveď:

Som v úplnom poriadku.

Nebola som. Ale aj tak som sa nechystala ťahať svoju tehotnú najlepšiu kamošku z hrejivej náruče medových týždňov, aby mi robila spoločnosť v opustenom dome hrôzy, na ktorý sa premenil môj život. Mala som ju až príliš rada na to, aby som ju takto zatratila.

Telefón mi zazvonil v ruke.

Vstala som, vkĺzla do prázdnej izby a zdvihla hovor. „Vra-
vím ti, že som v poriadku,“ vyhrkla som.

„Nie. Prídem. O kolkej končíš?“

„Alexis,“ zahundrala som. „Chcem jednoducho predstie-
rať, že je to deň ako hocijaký iný.“

„*Nie je* to hocijaký iný deň. Budeš oficiálne rozvedená. Je to veľká vec.“

„Nespravím žiadnu hlúposť. Nechystám sa mu pripíto vyvolávať. Ani sa sťať pod obraz a ovracať si vlasy...“

„Bojím sa skôr toho, že mu začneš do okien hádzať Molotovove koktaily.“

Vyprskla som. „To je asi odôvodnená obava,“ zamrm-lala som.

Keď išlo o Nicka, nemala som práve pokojnú a rozvážnu poveseť. Rada by som tvrdila, že keď som konečne odhalila, že ma podvádzala, konala som vyrovnaná a s gráciou, že som bola tvárou v tvár nepredstaviteľnej zrade a zármutku hotovým obrazom dôstojnosti. V *skutočnosti* som však stratila zdravý rozum. Obrúčku som spláchla v záchode a poliala mu rastliny bielidlom. Potom som zavolała jeho matke, aby som jej vylíčila, akého muža vychovala – a to som sa ešte len rozbiehala. Hĺbka malichernosti, do ktorej som bola schopná klesnúť, zaskočila aj mňa samu. Veľkolepé finále rozmerov mojej podlosti bolo také zahanbujúce, že som Alexis zakazovala vyťahovať to ešte aj dnes.

„Pokiaľ nemáš rande, tak za tebou prídem,“ vyhlásila.

„Ha. No jasné.“ Sadla som si na lôžko a vložila hlavu do dlane.

Po Nickovi som zažila hádam to najhoršie z online randenia v histórii internetu. Množstvo odpadu, ktorým som sa na Tinderi prehrabala za posledný rok, bolo také depri-mujúce, že v porovnaní s ním pôsobil Nick ako princ z rozprávky.

„Stále sa ti nepošťastilo?“

„Minulý mesiac som bola na rande s chlapíkom, ktorý šoféroval pod vplyvom toľkokrát, že mu súd nariadil inštaláciu alkoholu testeru do auta. Požiadal ma, aby som doň fúkla, aby mohol naštartovať. Ďalší, s ktorým sme sa stretli na káve, mal na krku vytetovanú svastiku. Na poslednom ran-

de, na ktorom som bola, sa v reštaurácii objavila chlapíkova manželka, o ktorej som netušila, a spýtala sa, či tie peniaze, ktoré vraj potreboval na školské pomôcky pre deti, mína takto. Povedal mi, že žiadne deti nemá.“

„Och, *odporné*.“ Určite na druhej strane zbledla.

„Nemáš ani poňatia, aké máš šťastie, že si našla Daniela. Vážne. Čosi zaňho obetuj bohom randenia.“ Pozrela som na hodinky. „Musím ísť, mám zmenu. Zavolám ti po práci.“

„Dobre. Ale naozaj mi zavolaj,“ odvetila.

„Naozaj ti zavolám.“

Zavesili sme. Chvíľu som ostala sedieť a len som tak civela na stenu. Visela na nej tabuľka hodnotenia bolesti. Kreslené tváričky s rôznymi výrazmi zhodujúcimi sa s úrovňami bolesti. Zelená usmievavá tvárička nad číslom nula. Červený uszlený výraz nad číslom desať.

Upriamila som pohľad na desiatku.

Darilo sa mi nad devätnástym príliš nerozmýšľať. Dúfala som, že keď sa na ten dátum nebudem sústreďiť, možno budem mať šťastie, príde a odíde a uvedomím si to až pár dní po tom. Sfinalizovanie rozvodu toho na veci aj tak veľa nezmení. S Nickom spolu nie sme už rok. Takto to len bude oficiálne na papieri.

No aj tak.

Možno mala Alexis pravdu a nemala by som byť vtedy sama. Pre prípad, že sa to nenápadne priblíži a ovalí ma to po hlave.

Poslednú hodinu v práci sa už nič zvláštne neprihodilo. Jediného pacienta, ktorý sa ukázal, som si vzala ja – nikto neumrel. Bol to však len náš pravidelný hosť, štangast s nunchakom a ďalším otrasom mozgu, takže šťastie bolo na mojej strane.

Chystala som sa odhlásiť, keď sa opäť vrátila Jocelyn.

„Počuj, Gibson chce s tebou hovoriť, ešte než odídeš.“ Oči sa jej ligotali. „Je to tu!“ zanôtila. „Chystá sa ťa poveriť svojou funkciou.“

Gibson bol súčasný primár urgentnej medicíny v Kráľovskej severozápadnej. Tento mesiac má odísť do dôchodku. Vlastne doň odišiel už takmer pred rokom. Jeho pozíciu dostala Alexis a on skončil. O mesiac neskôr dala výpoveď, aby sa mohla odsťahovať za svojím manželom do malého mestečka niekde v zapadákově a otvoriť vlastnú kliniku, a tak sa Gibson vrátil.

„Nie je možné, že rada už hlasovala, takže o tom pochybujem. Ale cením si, ako mi veríš.“

Potom som sa však zamyslela. Možno sa naozaj chystá ponúknuť mi to miesto.

Okrem mňa o tú pozíciu neprejavil záujem nikto iný. Nik sa o ňu neuchádzal. Museli o tom vôbec hlasovať? O čom inom by sa so mnou Gibson chcel rozprávať, ak nie o tomto?

Natešene som zamierila po chodbe ku Gibsonovej kancelárii. Jasné, nová funkcia by znamenala kopec práce. Šesť dní v týždni, osemdesiat hodín, možno aj viac. Ale bola som pripravená. Kráľovská severozápadná nemocnica bola celý môj život. Tak prečo sa jej nevenovať naplno?

Zaklopala som na rám dverí. „Zdravím, chceli ste ma vidieť?“

Gibson zdvihol zrak a vrelo sa usmial. „Podťe ďalej.“

Sedel za stolom, vlasy úhľadne začesané dozadu. Pripomínal mi milého starého deduška. Mala som ho rada. Všetci ho mali radi. Tú pozíciu zastával celú večnosť.

„Zavrite dvere,“ požiadal ma, zatiaľ čo niečo podpisoval.

Vklzla som na stoličku pred ním.

Dokončil papierovačky, odsunul ich nabok a široko sa na mňa usmial. „Ako sa máte, Briana?“

„Dobre,“ odvetila som veselo.

„A čo váš brat, Benny?“

„Tak dobre, ako sa dá čakať,“ pokývala som hlavou.

„Tak to rád počujem. Také nešťastné okolnosti. Ale má skvelých doktorov.“

Prikývla som. „Kráľovská severozápadná je skutočne najlepšia. A keď už sme pri nej, som pripravená pustiť sa do práce – niežeby som sa tešila na váš odchod,“ dodala som.

Zachichotal sa.

„Bude sa hlasovať?“ vyzvedala som. „Prihlásila som sa totiž len ja.“

Preplietol si prsty na bruchu. „Práve o tom som sa s vami chcel rozprávať. Chcel som vám to povedať osobne. Rozhodol som sa dôchodok odložiť ešte o pár mesiacov.“

„Aha,“ snažila som sa zakryť sklamanie. „Chápem. Myslela som, že sa s Jodi sťahujete do nejakej vily na Kostarike.“

Dobrácky sa zasmial. „To je pravda. Ale džungľa môže počkať. Rád by som všetkým doprial trochu času spoznať doktora Maddoxa, skôr než prejdeme k hlasovaniu. Zdá sa mi to tak fér.“

Zažmurkala som naňho. „Prepáčte, koho?“

Kývol hlavou smerom k oddeleniu pohotovosti. „Doktora Jacoba Maddoxa. Dnes nastúpil. Posledných pár rokov bol primárom urgentnej medicíny v Západnej. Skvelý chlap. Veľmi skúsený.“

Na dobrých desať sekúnd som onemela. „Odkladáte hlasovanie? Kvôli *nemu*?“

„Aby mal tím príležitosť spoznať ho.“

„Aby ste mu dali náskok,“ skonštatovala som sucho.

Vyzeral mojou reakciou trochu zaskočený. „Nie, aby to bolo spravodlivé. Obaja dobre vieme, že tieto záležitosti sú niekedy pretekmi v oblúbenosti, a on si zaslúži férovú šancu.“

Neveriacky som naňho hľadela. „Vy to myslíte vážne. Zdržiavate hlasovanie, aby mal väčšiu šancu dostať to miesto. Pracujem tu *desať* rokov.“

Vážne sa na mňa pozrel. „Briana, musím vziať do úvahy, čo bude najlepšie pre oddelenie. Širšia ponuka kandidátov je vždy výhodnejšia. Získať miesto kontumačne nie je žiadna sláva...“

„Nebolo by to kontumačne. Bolo by to za zásluhy. Desať rokov zásluh.“

Trpezlivo na mňa upieral zrak. „Viete, ani Alexis ne kandidovala bez súpera. Konkurencia je zdravá. Ak má byť to miesto vaše, bude vaše aj o pár mesiacov.“

Sedela som tam a snažila sa to pokojne predýchať nosom. Musela som sa veľmi snažiť, aby som nevyprskla: „Volajú ho doktor Smrť!“

„Budú to len tri mesiace,“ pokračoval Gibson. „Potom zahlasujeme a ja sa poberiem niekam na pláž popíjať drinky z kokosových orechov a dúfajme, že aj vy budete presne tam, kde chcete byť. Užite si ticho pred búrkou, oddýchnite si. Stráňte čas s Bennym.“

Pomaly a sústredene som vydýchla.

Gibson tohto smrtiaceho doktora zrejme poznal. Určite sú priatelia. Isto spolu hrávali golf alebo niečo také. Celé to záväňa rodinkárstvom. Ale mala som na výber? Ak sa Gibson rozhodol svoj odchod odložiť, nemohla som s tým nič robiť.

„Ďakujem za info,“ vyhrkla som. Vstala som a vyšla von.

Len čo som nastúpila do auta, zavolala som Alexis. „Toho nového týpka neznášam,“ spustila som, keď zdvihla.

„Aj tebe ahoj.“

„Volajú ho doktor Smrť. Dnes zabil sedem pacientov. *Sedem*. V prvý deň.“

„Nuž, aj to sa stáva.“ Znela roztržito.

„A počúvaj toto: Gibson odsunul odchod do dôchodku, aby mal ten nový šancu na pozíciu primára. Posratý chalan-
ský klub.“

„Mhm,“ zamrmlala.

Chvíľku som počúvala. Potom som sa zhrozila. „Panebo-
že! Vy sa bozkávate? Veď som na linke!“

S Danielom na sebe neustále viseli. Myslím, že si robili
prestávky len na jedlo.

Pošúchala som si spánok. „Mohla by si ho, prosím, obliať
studenou vodou a venovať sa mi? Mám krízu.“

„Prepáč, vydrž.“ Zašepkala čosi, čo som nepočula, a za-
chichotala sa. Potom sa zachichotal on.

Prevrátila som oči a čakala. Vedela som to: tento rok bude
počiatkom mojej zloduškej éry.

V pozadí sa zabuchli dvere a vrátila sa na linku. „Dobre.
Som tu. Všetko mi porozprávaj.“

„Takže... Ten nový chlapík je nejaký macher, čo prestúpil
zo Západnej. Robil tam primára, a tak sa Gibson rozhodol,
že pozdrží hlasovanie, aby ho všetci mohli lepšie spoznať. Je
to totálny chumaj, sestry ho neznášajú...“

„Nuž, ak ho sestry neznášajú, nemáš sa čoho báť.“

„Ale o to vôbec nejde! Myslíš, že by to Gibson spravil, ak
by k nám prestúpila žena?“

Počula som, ako stláča tlačidlá na mikrovlnke. „Ehm, hej.
Myslím. Gibson je pomerne spravodlivý. Nezdá sa mi, že by
v tomto robil rozdiely.“

„Máš byť na *mojej* strane.“

„Ja *som* na tvojej strane. Pozri, neexistuje, že to miesto
nedostaneš. Urobil ti láskavosť. Práve ti vrátil leto, keďže ho
nebudeš musieť stráviť pripútaná k pohotovosti osemdesiat
hodín týždenne. Benny ťa teraz potrebuje. Bude lepšie, keď
budeš ďalších pár mesiacov k dispozícii, kým si zvykne.“

Stíchla som. Ak to s Bennym pôjde takto ďalej, budem ho na pohotovosti vídať rovnako často ako doma. Potlačila som guču v hrdle, čo tam narástla vždy, keď som myslela na svojho bračeka.

„Tak ako ten nový vyzerá?“ spýtala sa Alexis, aby zmenila tému.

„Nemám poňatia,“ zamrmlala som. „Je ako tieňový démon. Zakaždým, keď vchádzam do miestnosti, v ktorej práve je, vyjde z nej druhými dverami. Párkrát som mu zahliadla zátylok, ale to je všetko.“

„Nepredstavila si sa, keď prišiel?“

„No, mala som to v *pláne*. Ale len čo sa mi začala zmena, zavalila nás práca. A keď sa to trochu upokojilo, nemohla som ho nájsť. Akoby sa skrýval kdesi v sklade, keď práve nekonštatuje niečiu smrť.“

„Pozri,“ vrátila sa späť k téme. „Všetci ťa zbožňujú. Si jasná favoritka, bez ohľadu na to, kto proti tebe kandiduje. A ten nový? Daj mu mesiac. Sestry ho zožerú zaživa. Do konca leta budeš prvou salvádorskou primárkou v histórii Kráľovskej severozápadnej, *te lo prometo*.“

Alexis ovládala tri jazyky. Anglický, španielsky a americký posunkový. Bola to úžasná, svetovo uznávaná filantropka z prestížnej rodiny – a k tomu ešte aj optimistka.

Začula som, ako otvára mikrovlnku. „Hej, keď k tebe prídem, napečiem ti pagáčiky,“ navrhla.

A tu to máme. Teraz už aj piekla. Napriek mizernej nálaude som sa musela pousmiať. To, že Alexis piekla pagáče, by sa dalo prirovnať k tomu, že by som ja vyšla za dom a začala rúbať drevo – to by skôr zamrzlo peklo. Odkedy stretla Daniela, vážne sa zmenila. K lepšiemu.

Lakťom som sa oprela o dvere auta a vložila hlavu do dlane. Upokojila som sa. Moja najlepšia priateľka ma vždy vede-

NAVŽDY TVOJ

la uchlácholiť. Niekedy som to na nej neznášala. Niekedy som skrátka chcela byť vytočená, nechať sa poháňať silou čirej zúrivosti. Bola som vďačná za svoju schopnosť zostať namosúrená, obzvlášť za posledný rok. Hnev je silné palivo. Dokáže byť veľmi motivujúci. Povznášajúci.

Jediný problém hnevu je v tom, že horí prudko a rýchlo. A raz-dva sa spáli.

Smútok horí pomaly. Aj žiaľ. Sklamanie.

Uvedomila som si, že som sa bála, že devätnásteho nastane práve toto. Môj rozvod bude definitívny, zúrivosť konečne dohorí a ostanú mi len zvyšky seba samej.

A to nie je bohviečo.

2. KAPITOLA

JACOB

Zastal som na parkovisku, zízal von oknom a premýšľal, či by som jednoducho nemal odísť.

Amy a Jeremiah sa so mnou chceli zhovárať.

Teraz na to mali už len jeden jediný dôvod. Vedel som, o čo ide. Očakával som to už zopár mesiacov. Premáhal ma až nezdravý pocit úľavy, že to konečne budeme mať za sebou. Zachmúrene som pozrel na nápis na budove.

BAD AXE GRILL.

Rozhodli sa to urobiť tu, v prekliatom podniku, kde sa hádže sekerami. Tu to chcú na mňa vybalit? Miesto stretnutia bolo len o trochu menej príšerné než novinky, ktoré ma čakali.

Bude tam hluk. A opilci. Ľudia so svadobnými závojmami a narodeninovými klobúčikmi budú hučať a výskať a prekrikovať hudbu. Takéto miesta sa mi zdali dusné, každý sa tam na každého tisne. Kadekto do mňa bude vrázať, toalety budú špinavé a preplnené, stoly lepkavé. Ako Chuck E. Cheese pre dospelých s chľastom a otravnými vysokoškolákmi.

Cítil som, ako sa mi pri myšlienke na to, že tam vkročím, rozbúšilo srdce.

Do barov som nechodil, kým ma tam niekto nevytiahol. Jeremiahovi to malo dôjsť. Je to môj brat, vie, ako tieto miesta neznášam, že také množstvo podnetov jednoducho nedávam. Tipoval som, že sa podriadil Amy, pretože toto bola *celá* ona. Vzala ma do takéhoto podniku a potom sa tvárila zarazene, keď som chcel odísť tak skoro, ako sa len fyzicky dalo. Poznamenala niečo ako „Vraj tu majú skvelé krídelká! Zbožňuješ krídelká, preto som ťa sem priviedla!“, akoby tá správna barbecue omáčka mohla vyvážiť všetko ostatné.

Niet divu, že ma opustila.

Bol som nudný a uzavretý a pochopiť ma bolo nemožné. Aj keď sme boli spolu dva a pol roka.

Zviezol som sa na sedadle. Mal by som skrátka odísť. Povedať im, že sa im ozvem neskôr. Bol som taký vyšŕavený, že som ledva premýšľal. Dnes som nastúpil do novej práce. Prišiel som o každého pacienta, čo vkročil na pohotovosť.

Pošúchal som si spánky. Cítil som sa ako anjel smrti. To, že ľudia umierajú, je v tomto odvetví nevyhnutná súčasť práce. Nedá sa zachrániť všetkých a je naivné myslieť si, že máme nejakú moc nad tým, čo vojde tými posuvnými dverami. Ale v prvý deň?

Sestry ma nenávideli. Odpor voči mne z nich po celú zmenu priam crčal. Dokonca ma neprišiel privítať ani nikto z lekárov.

Za posledných dvanásť hodín som prehodnocoval úplne všetko. To, že som skončil v Západnej, aby som mohol ísť inam, že som sa vzdal vedúcej pozície, začal odznova. Teoreticky to bol dobrý nápad, no tuším, že som precenil svoju schopnosť prispôbiť sa. Cítil som sa ako bez prístavu, rozbúrené more si ma len tak pohadzovalo a kapitáni lodí, ktoré ma míňali, sa na mňa len šklábili namiesto toho, aby mi hodili záchranné koleso.

Vkročiť do tejto diery vysaje z mojej už aj tak zdecimovanej duše poslednú štipku energie.

Možno by som sa s nimi mohol stretnúť zajtra. Ale ak by som odišiel, Amy a Jeremiah by si pomysleli, že som urazený. Že som sa cez to ešte nepreniesol. Že to nezvládam. Ak by som im aj vysvetlil, že za to môže miesto, nie novinky, neverili by mi. S Amy som chodil roky a nepodarilo sa mi objasniť jej svoju úzkosť, prečo by ju pochopila teraz?

Želal som si, aby existoval akýsi autopilot, do ktorého by som mohol prepnúť, ako som to zvyčajne robil v práci. Svalová pamäť, čo ma cez to prevedie. Ale bude to len na mne. Budem musieť byť pri zmysloch. Úplne.

Zhlboka som vydýchol, vypol motor, vystúpil a odšuchtal sa do baru. Pri vchode ma uvítala mladá žena s pírsingom v nose a odvieďla ma k stolu vzadu, pri ktorom vedľa seba na lavici sedela moja bývalá s mojím mladším bratom.

Smiali sa a túlili sa k sebe, no len čo ma zbadali, odtiahli sa. Pri pohľade na nich spolu mi stiahlo žalúdok.

Na pravidelných mesačných rodinných večeriach u našich neboli vítaní, takže som doposiaľ nebol nútený vidieť ich na vlastné oči. Teraz ma naplo.

Sadol som si a zo všetkých síl sa snažil pôsobiť uvoľnene. „Ahojte. Prepáčte, že meškám.“

Amy si hrýzla do pery tak, ako to robievala, keď bola nervózna. „To nič. Napadlo nám, že si možno šiel na drink s novými kolegami alebo také niečo. Keďže si dnes nastúpil, chápeš.“

V duchu som si odfrkol.

„Vďaka, že si prišiel,“ dodala.

Prikývol som.

Buch.

Buch.

Buch buch buch.

Sekery narážali do stien.

Cítil som, ako mi blížiaci sa panický atak zužuje zorné pole, a premýšľal som, koľko času mi ostáva, kým budem musieť odísť – či už to bude vhodné, alebo nie.

Sedeli tam a zízali na mňa, akoby nevedeli, ako začať.

Pozrel som sa na hodinky. „Zajtra začínam skoro ráno...“ zaklamal som.

„Jasné. Prepáč,“ prikývla Amy a zastokla si vlasy za ucho. „Nuž, neviem, ako to povedať...“

„Budete sa brať,“ skonštatoval som.

Súhlas som jej v tvári prečítal ešte skôr, než vôbec prehovorila.

„Budeme sa brať,“ zopakovala.

Buch. Buch buch buch.

Smiech, krik, cinkanie vidličiek o taniere. Komusi vypadol pohár a rozbil sa a všetci zajasali. Doliehala na mňa tlačeni-ca v miestnosti, no podarilo sa mi vylúdiť celkom uveriteľný úsmev. Aspoň myslím.

„Blahoželám. Už máte aj dátum?“

Pozrela na Jeremiaha, ktorý sa na ňu usmial. „Rozmýšľali sme nad júlom,“ ozval sa.

„Dobre,“ prikývol som. „To je fajn mesiac. Nuž, už sa na to teším.“ Aj mňa samého udivilo, ako pokojne zniem.

Amy si oblizla pery. „Ešte sme... ehm, ešte sme to nikomu nepovedali. Napadlo nám, že prvý by si to mal vedieť ty.“

„Ďakujem,“ odvetil som. „Ale to nebolo nutné. Som si istý, že všetci budú nadšení.“ Znovu som pozrel na hodinky. „Je to tu na mňa trochu hlučné. Asi sa poberiem. Blahoželám. A dajte mi vedieť, ak vám môžem nejako pomôcť.“

Vďačne na mňa pozreli. Nevedel som, čo čakali. Možno si mysleli, že napriek tomu, s akým taktom som doposiaľ všetko znášal, by ma toto mohlo rozhodiť. Ale bol som odhodlaný

zachovať si rovnaký prístup. Moje vyvádzenie či pobúrenie by na tom nič nezmenilo. A nechceli mi tým ublížiť.

Hoci sa im to podarilo.

Postavil som sa a pokúsil sa vyjsť z baru čo najnormálnejším tempom. Buchnutia ma naháňali, každé z nich ako strela do nôh.

Vlnu úzkosti som predbehol len tak-tak, vyrazil som do chladného aprílového vzduchu a pristál na kolenách na chodníku, lapajúc po dychu.

Tak je to konečne tu. Žena, ktorú som miloval, už obrátila list. Vydávala sa za niekoho iného.

A ten niekto bol môj brat.

Na druhý deň mi na oddelení pomedzi vyšetrovanie pacientov zazvonil telefón. Bola to Jewel, moja staršia sestra. S odovzdaným pocitom hrôzy som sa zadíval na prichádzajúci hovor.

S tlakovou vlnou spôsobenou novinkami som sa chcel vyrovať postupne. Najprv so svojimi vlastnými pocitmi a potom s pocitmi všetkých ostatných, ktoré ma zas a znova oblievali ako studená voda, kým som nebol celý premočený.

Vklázol som do skladu a zdvihol.

„Jewel.“

„Je to svinstvo,“ vyhrkla. „Nepôjdem tam, len aby si vedel. Nasrať na nich.“

„Nasrať na nich!“ zopakovala v pozadí jej manželka Gwen.

„Gwen, je to v pohode.“ Unavene som si pošúchal čelo.

„Je v poriadku nebyť v pohode, Jacob.“ To bola mama.

„Ani ja tam nepôjdem,“ zvolal štvrtý hlas. Moja druhá staršia sestra Jill.

„Ani ja!“ Jane, najmladšia.

Amy a Jeremiah to museli rodine oznámiť spoločne.

„Je tu tvoj otec,“ oznámila mama.

„Jacob, som tu, ak sa chceš rozprávať,“ ozval sa otec z väčšej diaľky ako ženy.

Do tohto telefonátu ho asi dotlačili. Dramatické vyhlásenia neboli tak celkom jeho štýl.

„Takto si ustlali,“ poznamenala Jewel. „Nikto z našej rodiny sa tam neukáže.“

„Ja tam budem. Prajem im to,“ zaklamal som. „Mám v pláne ich naplno podporiť,“ povedal som úprimne. „A dúfam, že tak urobíte aj vy.“

Jednohlasne pohoršene zhíkli. „Ako je *možné*, že si s tým v pohode?“ spýtala sa Jewel. „Dali sa dokopy ani nie tri mesiace po tom, ako ste sa rozišli. Je to nechutné.“

„Je to na hlavu, človeče.“ Walter, Jillin manžel.

Celá banda. Perfektné.

Sadol som si na balenie toaletného papiera. „Som naozaj v pohode,“ pripomenul som a stlačil si koreň nosa.

„Nie si v pohode,“ nástojila Gwen. „Sú to kreténi! Ako od teba môžu očakávať, že prídeš? Ako to môžu čakať od *hocihoho* z nás?“

„Nemyslím si, že niečo očakávajú,“ odvetil som vyčerpane. „Ale to, že ich nepodporíte, aj tak nič nezmení. Ak ma na svadbe chcú, tak na ňu pôjdem. Aj ak vy nie.“

„Jacob,“ ozvala sa mama opatrne, „vždy si bol diplomat. A zbožňujem to na tebe, ale *nemusíš* to robiť. Je v poriadku stanoviť si hranice.“

„Mami, naozaj som v pohode. Je to za mnou. Prekonal som to.“

„A to už *ako*?“ vyzvedala Jewel. „Odkedy odišla, nebol si ani na jedinom rande.“

„Možno sa len hľadá. Nemusí randiť, aby sa z toho dostal...“ šepkala Jill v pozadí.

„Áno, musí!“ zasyčala Jewel. „Ak nespáva s niekým iným, tak je stále posadnutý ňou...“

„Nevieme, či si nikým nespáva,“ namietla mama. „To, že nikoho neprivedol domov, ešte neznamená, že nemá sex. Jacob? Hoci si myslím, že znovuobjavovanie svojej sexuality po rozchode môže byť pre tvoje sebedomie úžasné, po traumatickom odlúčení sa často ľudia uchylujú k rizikóvemu sexuálnemu správaniu. Ak mávaš pohlavný styk, *používaš* ochranu, však? Vieš, aký mám názor na používanie kokosového oleja namiesto lubrikantu. Na vagínu má hojivé účinky, ale spôsobuje praskanie kondómov...“

„A čo olej z hroznových jadierok?“ spýtal sa otec odniekiaľ zďaleka. „Aj ten praská kondómy? Je vláčny. Mne vyhovuje.“

„Dobre, mohli by sme to nechať tak?“ navrhla Jewel.

„Ja a tvoj otec sme sexuálne bytosti,“ bránila sa mama. „Netvárm sa, že nevieme, ako ste sa sem dostali, decká.“
Silno som privrel oči. Som v *pekle*.

„Jacob, spávaš s niekým?“ ozvala sa Jill. „Mali by sme si to skrátka vyjasniť.“

Zdvihol som ruku. „Vieš čo? Áno. Spávam.“

Tá lož sa objavila sčista-jasna, takmer akoby ju vyslovil niekto iný. *Prečo* som vlastne zaklamal? Vzápätí mi to došlo.

Bolo to jedno z tých klamstiev, ktorými chcete niekomu uľaviť. Ako povedať umierajúcemu človeku, že všetko bude v poriadku, hoci viete, že nebude. Čosi ako zľutovanie. Nad všetkými.

Myslím, že v hĺbke duše sa moja rodina chcela s tou svadbou zmieriť. Mali radi Amy a mali radi Jeremiaha. Boli nahnevaní z princípu a pre moje dobro, nie preto, že by nenávideli niekoho z nich. Len sa im protivilo, ako som sa pre nich cítil *ja*. Bolo očividné, že pokiaľ budem nezadaný, bu-

dem len ohrdnutý ex, ktorého musia chrániť a pohoršovať sa kvôli nemu. S Amy sa nikdy nedáme naspäť dokopy, tak aký to malo zmysel? Prečo sa ma takto zastávali? Nestál som o to.

Amy a Jeremiah sa vezmú s podporou mojej rodiny či bez nej. A budú mať deti a tie budú bez viny. Aj keby sa celá rodina môjmu bratovi a mojej ex vyhýbala po zvyšok života, nič to na veci nezmení. Takže ak som musel zaklamať, aby som sa ich striasol, presne to som spravil.

„Stretávaš sa s niekým? Kto je to?“ chcela vedieť Jill.

„Je to niekto z práce,“ povedal som dúfajúc, že to nechajú tak.

„Z Kráľovskej?“ vyzvedala Jewel. „Preto si skončil v Západnej?“

„Ehm...“

„Pretože všetci sme si mysleli, že si odišiel, aby si nemusel pracovať s Amy, bol si taký smutný a zdrvený!“ Jill znela nadšene. „Ale ty si odišiel, lebo si zaľúbený a chceš byť bližšie k nej?“

„Áno?“ zažmurkal som.

Všetci zborovo zajasali.

„Kedy sa s ňou zoznámime?“ spýtala sa Jane vzrušene.

„Ne... neviem,“ zajachtal som. „Ešte nie som pripravený nikomu ju predstaviť. Je to čerstvé.“

Cítil som, ako sa na druhej strane linky rozlieha šum. Dočerta. Teraz to už len tak nenechajú.

„Počúvajte,“ prehodil som si telefón k druhému uchu. „Proti tej svadbe nič nemám. Je to za mnou a mám z nich *radosť*.“

„Vezmeš na ňu aj svoju priateľku?“ spýtala sa Gwen s úsmevom v hlase.

„Ehm... asi hej. Ak budeme ešte spolu, áno.“

Jačanie sa stupňovalo.

Počul som, ako Jewel dramaticky povzdychla. „Tak dobre. Fajn. Ak si s tým v pohode, števe ma to o trochu menej. Ale stále ma to neteší.“

„Svadby mám rada,“ povzdychla Jill. „Ale máš pravdu, stále sa na nich hnevám,“ dodala chytro.

Pokrútil som hlavou. „Nehnevaj sa na nich. Počujte, musím ísť. Som v práci.“

„Prídeš devätnásteho na večeru?“ spýtala sa mama. „Ja by som si dala lasagne, ale tvoj otec možno zaúdi bravčové pečené.“

„Áno, na večeru budem tam,“ odvetil som.

„Môžeš priniesť fľašu vína?“

„Áno, môžem.“

„Dobre. Lúbim ťa!“

Všetci sa zborovo rozlúčili a zavesili. Položil som telefón na koleno a zakryl si oči.

Keď na to príde, budem musieť povedať, že som sa so svojou imaginárnou priateľkou rozišiel. Ale dovtedy snád ich tlak trochu povolí. Možno so mnou konečne prestanú zaobchádzať tak, akoby som sa mal každú chvíľu rozsypať na kúsky.

No dobre, *bol* to ťažký rozchod. Ale aspoň som dostal svojho psa.

Pozviechal som sa na nohy a vyšiel zo skladu – a niekto do mňa vrazil. Zhíkol som, telefón mi vyletel z ruky a rozskackal sa po dlážke.

Doktorka, čo do mňa drgla, nezastavila. Odrazila sa odo mňa a pokračovala v behu po chodbe smerom k nemocničným izbám.

„Čo *dopekla*...“ zamrmlal som a zdvihol telefón zo zeme. Mal prasknutý displej.

„Pozeraj, kam ideš!“ zvolal som na ňu nahnevane.

Ani sa len neobzrela. Sestrička na mňa krivo zazrela, ako-by som ten kretén bol *ja*.

Boli tu všetci takíto nepríjemní? Čo bolo toto miesto zač, dočerta?

Zúfalo som sa pozrel na mobil. Fungoval, ale mal rozbitý roh. Dokonalé završenie toho najhoršieho týždňa v živote. Zataľ som zuby.

Vyrútil som sa tam, kam bežala tá žena. Nevedel som, čo presne mám v pláne. Vylíčiť jej svoj názor na behanie po chodbách? Nástojiť, aby mi preplatila opravu displeja?

Strkal som hlavu do jednej izby za druhou, až kým som ju nezbadal. Stála pri lôžku otočená chrbtom ku mne a zhovárala sa s mladým mužom.

Pacient bol populavý. Do hrude mal zavedený dialyzačný katéter. Koža okolo vyzerala červená a opuchnutá.

„Prečo si mi nezavolať?“ pýtala sa muža na posteli. „Je to úplne zapálené.“ Pobehovala okolo neho a sledovala činnosť orgánov. „Mohol si dostať otravu krvi. Je to hrozne nebezpečné.“ Vytiahla mu z úst teplomer a zavrtila hlavou. „Nemôžeš veci nechávať zájsť takto ďaleko, Benny. Musíš mi povedať, ak niečo nie je v poriadku.“

Vtedy som si uvedomil, že som sa im do niečoho zamiešal, a chystal som sa na odchod, no spoza mňa sa do izby vrátila sestra s dialyzačným prístrojom a potisla ma dnu. Odstúpil som nabok a postavil sa k stene, aby mohla prístroj prisunúť k posteli.

„Bolí to...“ zastonal Benny potichu.

„Ja viem,“ odvetila žena trochu citlivejšie. „Nasadím ti antibiotiká a lieky proti bolesti.“ Pohládila ho po hlave. „O pár minút budeš mať znovu šesťnásť a ležať v kukuričnom poli opitý z jäger.“

V kúte som sa zasmial. Otočila sa a všimla si, že tam stojím. „Uhm, môžem vám nejakú pomôcť?“

Panebože, bola krásna. Taká krásna, že ma to odzbrojilo. Na sekundu som zabudol, čo tam vôbec robím.

Dlhé hnedé vlasy mala zviazané do strapatého drdola. Veľké hnedé oči, husté mihalnice.

Potom sa vynorila moja úzkosť – akási šialená kombinácia spomienky na prvý ročník na strednej, keď som sa rozprával s pekným dievčaťom, zmiešaná so stresom zo zoznámenia s novou kolegyňou v nehostinnom pracovnom prostredí, a to všetko v miestnosti, kde som nemal byť. Zamrzol som.

V práci sa mi to obvykle nestávalo. Úzkosť som v nej zvládol dobre. V komunikácii s kolegami a podriadenými som bol suverénny a sebaistý. Bol som skvelý lekár. Rozhodila ma tým, že sa na mňa pozerala – vlastne *ako* sa na mňa pozerala, otrávene a netreplivo. Moje sociálne zručnosti stratili pulz ako pacient po infarkte.

Odkašľal som si. „Ehm, vrazili ste do mňa,“ vyjachtal som.

Zažmurkala na mňa, akoby som jej povedal tú najnepodstatnejšiu vec na svete. „Okej, pardon...“

„Ehm, nemali by ste behať po chodbách.“

Zapozerala sa na mňa.

Vyschlo mi v ústach. „Ja len, že som býval primárom urgentnej medicíny v Západnej a viem, ako ľahko sa stávajú neho...“

„Hej, s vaším životopisom som oboznámená, doktor Maddox.“ V očiach sa jej blysko. „Vďaka za skvelý tip. Teraz, ak dovolíte, rada by som zostala s pacientom osamote.“

Prebodla ma pohľadom. Benny na mňa zíval. Ba aj sestra sa na mňa mračila.

Ešte chvíľu som tam stál. Potom som vyspätkoval z miestnosti. Rozpaky mi zaliali krk horúčavou. Čo mi to len napadlo, takto tam vtrhnúť? *Ježišikriste, Jacob.*

Vrátil som sa na svoju stranu oddelenia, dookola si prehrával v hlave celú tú trápnu scénu a premýšľal som, čo som mal povedať a urobiť.

Hlupák.

Nemal som to vyťahovať, keď bola s pacientom. To po prvé. Možno som mal začať tým, že mi rozbila telefón, aby vedela, že som ju neprišiel karhať za behanie po chodbách.

A možno som to mal nechať tak.

To by bolo bývalo najlepšie. Lebo tak by sa žiadna scéna neodohrala. Mal som jednoducho povedať „Pardon, nesprávne dvere,“ a odísť.

Bože, bol som kretén. Bez námahy som zo seba spravil tú najnenávidenejšiu osobu v Kráľovskej severozápadnej.

Roky terapie mi ukázali, že všetko príliš rozoberám. Vedel som, že pre ňu ten incident zrejme nič neznamenal, no mne sa zdal ako to najtrápnejšie, čo sa mi kedy stalo. O desať rokov budem ležať v posteli, roztvorím oči a budem si presne pamätať, ako neveriacky na mňa hľadela – na mňa, chlapíka, ktorý mal tú drzosť vkráčať do nemocničnej izby a kázať jej o behu za pacientom vo vážnom stave, ktorého očividne poznala a záležalo jej na ňom.

Mátalo ma to po celý zvyšok dňa. Úzkosť mnou prebehovala ako elektrina. Pod kožou mi tlmene bzučal prúd, aktivoval mi pud sebazáchovy a dobiedzal, aby som utiekol. Nemohol som mu uniknúť ani ho upokojiť.

Zvyčajne som úzkosť zvládol potlačiť liekmi. Ale tie pomáhajú iba do istej miery. Musel som si poradiť so stresom a využiť pomocné nástroje, ktoré som sa naučil na terapii. Predovšetkým som si však musel osvojiť životný štýl vedúci

k spokojnosti. Myslel som, že som sa k nemu priblížil príchodom sem, odseknutím sa od nezdravej situácie v Západnej s Amy a Jeremiahom, rozhodnutím, ktoré bolo najlepšie pre moje psychické zdravie.

A teraz toto.

Vedel som, že som tichý a nezhovorčivý, a nepomáhalo mi to zapáčiť sa už beztak chladným sestričkám na mojej zmene, no zamotal som sa vo vlastnej hlave a nevedel som sa z nej dostať. Podarilo sa mi vymeniť každodenný pohľad na Amy a Jeremiaha za celý tím ľudí, čo ma neznášajú.

Vždy pre mňa bolo náročné nájsť si nových priateľov. V neznámych spoločenských situáciách som znervóznel a zahlásil nejakú hlúposť alebo som sa utiahol, takže trvalo, kým si ku mne iní našli cestu. Možno aj tuto to chcelo len viac času. No čosi mi navrávalo, že tu je to iné. Boli príliš poskupinkovaní. Akoby som sa znova ocitol na strednej. Bol som outsider a vždy ním budem, obzvlášť ak budem všetko kaziť tak ako doteraz. A to som ani netušil, ako s tým prestať.

Do konca šichty mi ostávala hodina, no potreboval som pauzu. Opäť som mal vybité duševné baterky. Nechcel som v lekárskej izbe naďabiť na tú ženu, a tak som zamieril späť do skladu.

Lenže keď som tam prišiel, nebol prázdny...

3. KAPITOLA

BRIANA

Postarala som sa o Bennyho a po celý čas sa mi darilo za-
držiavať slzy. Keď sa trochu uvoľnil, namierila som si to
najkratšou cestou do svojej fňukacej komory.

Rada som plakala v sklade vedľa Gibsonovej kancelárie.
Bolo tam ticho a riedka premávka. Sedávala som na balení
toaletného papiera a zásoby na policiach slúžili ako zvuková
izolácia, takže nikto nepočul, ako prichádzam o rozum.

Plakala som v tomto sklade viac ráz, než dokážem spo-
čítať. Smútila som tu po smrti pacientov. Nariekala som tu,
keď mi oznámili, že Bennyho obličkové zlyhanie postúpilo do
posledného štádia. Žialila som tu za Nickom. Dokonca som
tu smoklila aj za tou podrazáckou zradkyňou Kelly, „kamoš-
kou“, ktorá so mnou dva roky chodievala na brunch a popri-
tom spávala s mojím manželom. Za celý ten čas ma tu však
nikto neprichytil. Až dnes.

Otvorili sa dvere a dovnútra vklzol muž. Zabuchol za se-
bou a keď sa otočil, zbadal, ako tam sedím so zasopleným
nosom a vlasmi prilepenými k lícam.

Doktor Smrť.

Na zlomok sekundy sme sa na seba prekvapene dívali. A potom zutekal.

Vypustila som dych, čo som zadržovala, a sklonila hlavu späť do dlaní.

Ako inak, vtrhne sem práve on a naruší posvätnosť tohto miesta. Debil.

Pred chvíľou na mňa nakričal. No dobre, vrazila som doňho, chápem to. No potom za mnou prišiel do Bennyho izby a ako správny muž mi karhavo vysvetlil, prečo sa po chodbách nebehá. Najprv mu prestrelil červený koberec, aby si vyskúšal vyfúknuť mi miesto, a potom toto. Nemohla som uveriť...

Dvere sa znova otvorili. Vošiel dnu, zavrel za sebou dvere, čupol si predo mnou a podal mi navlhčený uteráčik.

„Na tvár,“ povedal potichu. „Je teplý.“

V svetlohnedých očiach sa mu zračilo čosi také láskavé a odzbrojujúce, až som takmer zabudla, ako sa mi protiví. Takmer.

Na chvíľu som zaváhala a potom si ho vzala. „Vďaka,“ smrkla som.

Usmial sa a nepatrne prikývol, no neodišiel. Sadol si a oprel sa o dvere.

Zízala som naňho rozmýšľajúc, čo si, preboha, myslí, že robí? Chcela som, aby *odišiel*. Miestnosť bola totálne preplnená aj bez neho a neplánovala som plakať, keď tam len tak sedí.

Vtom som si uvedomila, že sa zrejme len chcel uistiť, že som v poriadku. Bolo by to asi vážne divné, keby mi len tak podal uteráčik a zmizol, akože „Príjemné zrútenie!“

Porazenecky som vzdychla a pritisla si vlašný uteráčik k očiam. Ozaj mi to pomohlo.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa potichu.

Potiahla som nosom a prikývla. Pozerala som všade, len nie na jeho tvár.

Nohavice čierneho úboru sa mu trochu vyhrnuli a pod nimi som zahliadla sivé ponožky. A na nich maličké hnedé psíky. Asi patril k tým, čo obľubujú žartovné ponožky.

Na ruke mal čierne smart hodinky. Pehavé ramená mal vypracované, akoby posilňoval. Okolo krku mu visel stetoskop a na uniforme nemocničná menovka. Keď som pohľad presunula k jeho očiam, zistila som, že sa na mňa díva. Mal kratučké strnisko a husté červenohnedé vlasy. Nevyzeral zle. Ani trochu.

Z princípu som prítiažlivým mužom neverila. Nick taký bol a aha, kam ma to dostalo.

Mal červené oči a premýšľala som, či sa mu dnes darí rovnako ako mne. Možno si sem tiež prišiel dať pauzu.

„Tak čo,“ ozval sa, „chodíte sem často?“

Sucho som sa jeho vtipu zasmiala. „Najlepšie miesto na vyplakanie v celej nemocnici,“ odvetila som chrapľavo.

„V Západnej som si obľúbil schodisko.“

„Slušný výber,“ uznala som. „Na moje potreby sa tam priveľmi ozýva, ale príjemná alternatíva skladu zásob, ak máte klaustrofóbiu.“

„Aj lekárske izby ujdú,“ prehodil.

„Tie sú od pohotovosti ďaleko. Mne sa pozdáva fňukací sklad. Akurát poruke na spontánne zrútenie uprostred dňa.“

„Tie mám najradšej,“ odvetil unavene.

Takže naozaj sa sem prišiel schovať.

Na moment zaváhal. „Som Jacob.“

„Briana.“

Potom sme znovu stíchli.

V tom tichu bolo čosi príjemné, akési porozumenie.

Pripomenulo mi túru pred niekoľkými rokmi. Nick ísť nechcel, a tak som šla sama. Teraz som až príliš dobre vedela, *prečo* nechcel ísť. Najlepšie sa mu podvádzalo vtedy, keď som bola kdesi na horách bez signálu – ale to je vedľajšie. Kráčala

som po turistickej trase pozdlž Horného jazera a narazila na nej na medveďa. Obaja sme zastali a len sa jeden na druhého dívali. On so svojimi pazúrmí a zubami; ja so sprejom na medvede. Ani jeden z nás sa nepohol s úmyslom ublížiť a nevedela som to vysvetliť inak, ako že sme uzavreli dohodu, že si vzájomne neuškodíme a o priestor sa podelíme. Tak mi to teraz pripadalo. Tiché, nevyslovené prímerie.

Možno nebol až taký zlý. *Nevyzeral* ako strašný človek. Vyzeral unavene. Akosi zraniteľne.

„Poznáš ho?“ spýtal sa potichu. „Toho pacienta na dialýze.“

Pomaly som vydýchla. „Je to môj mladší brat.“

„Čo to spôsobilo?“

„Autoimunitné ochorenie. Prišlo znenazdajky.“

Mlčky sme tam sedeli. On opretý o dvere a ja na škatuli toaletného papiera.

„Vieš, mohlo by to byť aj horšie,“ povedal po chvíli. „S dialýzou sa dá žiť desaťročia.“

Ihneď ma to vrátilo do miestnosti.

Mohlo by to byť aj horšie.

Otrepaných fráz som mala akurát dosť.

Boh má plán.

Všetko má nejaký dôvod.

Čo ťa nezabije, to ťa posilní.

Nie, neposilní, a nasrať na to všetko.

Neexistoval dôvod, prečo to Bennyho postihlo. Nebol to boží zámer a neposilní ho to. A viete čo? Možno to *mohlo* byť horšie. Ale čo na tom? Táto poznámka bola tá najzbytočnejšia zo všetkých. Benny mal plné právo byť našťvaný na to, čo sa mu deje. Smútiť za životom a za telom, o ktoré prišiel, a cítiť hnev bez ohľadu na to, koľko nespočetných scenárov bolo o trochu menej naprd ako tento.

„Prečo, doriti, by chcel s dialýzou žiť desaťročia?“ vybuchla som. „Má dvadsaťsedem rokov. Chce si len tak vyraziť do Vegas s kamošmi, popíjať pivo, zoznamovať sa s dievčatami a mať sex bez toho, aby sa musel hanbiť za hadičky, ktoré mu trčia z hrude.“

Dvihol ruku. „Nemyslel som...“

„Pevne dúfam, že sa nič také neprihodí niekomu, koho máš rád. Alebo tebe. A ešte pevnejšie dúfam, že svojim pacientom takéto sračky nehovoríš.“

Vstala som. „Pusti ma.“

Pomaly vydýchol a na chvíľu sklonil hlavu medzi kolená. Potom sa vytiahol na nohy a odstúpil od dverí.

„A ešte čosi.“ Prv než som otvorila, zastala som. „To, čo s Gibsonom robíte, považujem za absolútne neetické. Ale fajn. To je jedno.“ Pozrela som mu do očí. „Toto je môj tím. Moja nemocnica. To miesto nedostaneš, nech už za teba ťahá nitky ktokoľvek.“

Cestou von som za sebou zabuchla dvere.